

Kampvuurverhaal Einarr Tyrfingson

Dit verhaal gaat over mijn bezoek aan Zomp, een dorp in de moerassen dat de Goten 'thuis' noemen. Ik weet niet wat er erger stonk: de Goten of het moeras. In ieder geval, de Goden hadden ons gestuurd en na een kort gevecht geleverd te hebben met een soort plantenzombies kwamen we eindelijk aan in Zomp.

De mede die ze hadden was niet de beste, maar we moesten het doen met wat we hadden. Zo ging het ook met onze kennis over ziektes (die overal in het moeras te vinden zijn). Gelukkig hadden de Goden genezers gestuurd die zichzelf 'wetenschappers' noemden en opschepten over hoe slim ze waren. Toch kan ik zelf zeggen dat hun vreemde geneestechnieken mij en vele anderen gered hebben van een zogenaamde mutatie. Dit was echter niet het geval voor iedereen. Zo ging een van onze Vikingkrijgers er aan ten onder – moge Odin de Alvader hem verwelkomen in Walhalla.

Maar de wetenschappers waren niet de reden waarom we naar Zomp kwamen. De echte reden was het herstellen van het altaar dat ieder volk aan eigen goden gewijd heeft. Hiervoor moesten verschillende dingen in orde gebracht worden, waaronder het maken van magische maskers en houten offerschalen. Ik hielp samen met enkele mede-Vikingen met de maskers.

Ik weet het nog goed: een van de ingrediënten die nodig waren om verf te maken was het ei van een alligator. Een Kelt wist het dier af te leiden terwijl enkele anderen stiekem een ei uit het nest namen. De eenogige alligator viel echter toch aan en al snel hadden we hem omringd met zwaarden en bogen. Maar dat bleek niet genoeg te zijn om hem tegen te houden. Het was toen ik de Goden om hulp vroeg dat de kracht van Odin en Thor door mij stroomde en ik in een berserker-woede uitbarstte. Brullend als Thors strijdswagen en snel als diens magische hamer schoot ik naar voren en liet ik de alligator 4,5 pond aan Vikingstaal proeven. Ook toen hij op de vlucht sloeg rende ik hem achterna, waarop ik – toen mijn razernij afnam – vermoed op de grond neerzakte.

Later moesten we ook een 2^e dappere strijder naar het Walhalla laten vertrekken. En ik neem aan dat zo uiteindelijk ieder volk zijn hindernissen te overwinnen had. Maar dit avontuur was niet voor niets geweest: samen konden we het altaar herstellen en de Loa en de Goden weer gunstig stemmen.

Laat het een goede raad zijn voor wie ooit van plan is om het moeras in te trekken: ga nooit alleen en werk samen, enkel zo zul je overwinnen.
Skáll!

Einarr Tyrfingson,
the Wolvenclaw

